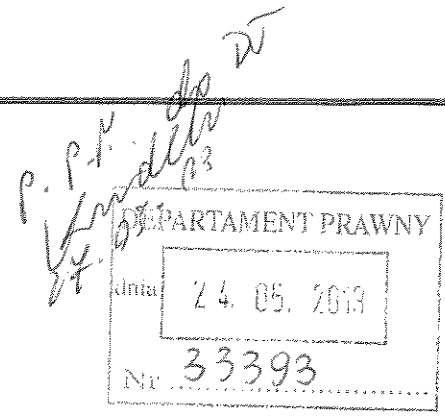

Paweł Matej

Od: Ratajski Jozef [ratajski.jozef@gmail.com]
Wyslano: 23 maja 2013 16:45
Do: pawel.matej@msport.gov.pl
DW: pawel.matej@msport.gov.pl
Temat: Fundusz gwarancyjny ZPPT LEWIATAN

Kategorie: Kategoria żółta

Poniżej przekazuję uwagi Związku Pracodawców Turystyki LEWIATAN

Dyrektor Biura

Józef Ratajski

Projekt założeń projektu ustawy o turystycznym funduszu gwarancyjnym (17.04.2013) nasuwa następujące uwagi:

1. W projekcie założeń stwierdzono, że *„Celem projektowanej ustawy jest wzmocnienie systemu zabezpieczeń finansowych organizatorów turystyki i pośredników turystycznych w najbardziej ekonomiczny oraz efektywny sposób.”.*

Podkreślono również, że *„Istnieje potrzeba wprowadzenia zmian w istniejącym systemie zabezpieczeń finansowych organizatorów turystyki i pośredników turystycznych. Brakuje dodatkowego filaru zabezpieczeń na wypadek, gdyby wysokość podstawowego zabezpieczenia nie pokrywała w 100% kosztów związanych ze sprowadzeniem klientów do kraju oraz zwrotem wpłat za niezrealizowane usługi.”.*

Tymczasem z analizy procesu nowelizacji ustawy o usługach turystycznych prowadzonego w latach 2009-2010 i zakończonego uchwaleniem nowelizacji, w tym z przebiegu dyskusji prowadzonej w związku z nowelizacją, wynika wyraźnie, że błędem było niestworzenie wówczas dwufilarowego systemu zabezpieczeń, czyli systemu, który Ministerstwo Sportu i Turystyki proponuje w roku 2013.

Należy przypomnieć, że już w roku 2009 w uzasadnieniu rządowego projektu nowelizacji ustawy o usługach turystycznych skierowanego w roku 2009 do Sejmu znalazło się stwierdzenie, że system dwufilarowy jest konieczny. Jednakże skierowano do Sejmu projekt zawierający system jednofilarowy. Konsekwencją tego jest (m.in.):

- brak ok. 5.000.000 zł z zabezpieczenia finansowego posiadanego przez biura podróży, które w roku 2012 ogłosiły swoją niewypłacalność,
- konieczność okresowego podnoszenia sum minimalnego zabezpieczenia, co nie rozwiązuje problemu wadliwości systemu zabezpieczeń.

A zatem **rzeczywistym celem** projektowanej ustawy jest **poprawna implementacja** dyrektywy 90/314 UE w zakresie zabezpieczeń finansowych wymaganych od organizatorów turystyki. Ministerstwo Sportu i Turystyki przyznaje bowiem, że implementacja dyrektywy 90/314 dokonana w roku 2010 była niewłaściwa. Stwierdza bowiem, że *„Brakuje dodatkowego filaru zabezpieczeń na wypadek, gdyby wysokość podstawowego zabezpieczenia nie pokrywała w 100% kosztów związanych ze sprowadzeniem klientów do kraju oraz zwrotem wpłat za niezrealizowane usługi.”*

Wzmocnienie systemu zabezpieczeń, które Ministerstwo Sportu i Turystyki przedstawia jako cel ustawy, będzie tylko skutkiem właściwej implementacji dyrektywy 90/314.

2. W projekcie założeń przyjęto, koncepcję objęcia systemem dwufilarowym, czyli obowiązkiem płacenia składek do funduszu tylko organizatorów turystyki generujących największe ryzyko niewypłacalności. Stwierdzono, że *„Zgodnie z postulatami branży turystycznej przedstawionymi w sierpniu 2012 r. podczas wstępnych konsultacji nt. idei powołania Funduszu regulacja nie będzie obejmować przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie organizowania imprez turystycznych i pośredniczenia na zlecenie klientów w zawieraniu umów o świadczenie usług turystycznych na terytorium krajów mających lądową granicę z Rzeczpospolitą Polską, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru obwodu kaliningradzkiego, a także organizowania krajowych imprez turystycznych i pośredniczenia na zlecenie klientów w zawieraniu umów o świadczenie krajowych usług turystycznych, w tym imprez zagranicznej turystyki przyjazdowej. Wyżej wymieniona grupa przedsiębiorców generuje najmniejsze ryzyko w zakresie organizacji imprez turystycznych. W związku z tym, zasadne jest, aby na obecną chwilę przedmiotowi przedsiębiorcy korzystali jedynie z ochrony podstawowego systemu zabezpieczeń finansowych, tj. nie wpłacali składek do Funduszu.”*

Wynika z tego, że dla powyższej grupy przedsiębiorców fundusz nie będzie obligatoryjny. Nasuwa się pytanie, czy będzie dla nich fakultatywny, to znaczy czy przedsiębiorca będzie mógł do funduszu dobrowolnie przystąpić czy też fundusz będzie zamknięty dla tej grupy przedsiębiorców.

W związku z założeniem, że przedsiębiorcy będą *„korzystali jedynie z ochrony podstawowego systemu zabezpieczeń finansowych, tj. nie wpłacali składek do Funduszu”* przy jednoczesnym zastrzeżeniu, iż jest to propozycja *„na chwilę obecną”* pojawia się wątpliwość, czy można dyrektywę 90/314 implementować na różne sposoby w odniesieniu do różnych kategorii

organizatorów turystyki. Pytanie to jest istotne, gdyż również w okresie nowelizacji ustawy o usługach turystycznych 2009/2010 posłużono się argumentem „na chwilę obecną” rezygnując z funduszu, co okazało się krokiem niewłaściwym.

Ponieważ w projekcie założeń stwierdzono, że „Projektowane założenia są zgodne z prawem Unii Europejskiej.” niezbędne jest wyjaśnienie, czy wspomniane zróżnicowanie regulacji prawnej nie spotka się z zarzutem niewłaściwej implementacji dyrektywy 90/314.

3. W projekcie założeń należałoby przyjąć, że ustawa stworzy organizatorom turystyki objętych funduszem gwarancje obniżenia najniższych sum zabezpieczenia (I filar) w przypadku zgromadzenia przez fundusz (II filar) środków w odpowiedniej wysokości.
4. Uchwalenie ustawy o funduszu powinno być połączone ze zmianą przepisu ustawy o usługach turystycznych, który określa, na co mogą być przeznaczone środki z zabezpieczenia finansowego. Otóż ustawa wskazuje obecnie trzy kategorie wydatków:
  - a) pokrycie kosztów powrotu klientów z imprezy turystycznej do miejsca wyjazdu lub planowanego powrotu z imprezy turystycznej w wypadku, gdy organizator turystyki lub pośrednik turystyczny wbrew obowiązkowi nie zapewnia tego powrotu;
  - b) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną w wypadku, gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego oraz osób, które działają w ich imieniu impreza turystyczna nie zostanie zrealizowana;
  - c) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną, odpowiadającą części imprezy turystycznej, która nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego oraz osób, które działają w ich imieniu.

Z praktyki wiadomo, że w wielu przypadkach lepszym rozwiązaniem niż sprowadzanie klientów do kraju byłoby dokończenie imprezy turystycznej. Jeżeli wymagałoby to uregulowania należności wobec kontrahenta (hotelarza) niewypłacalnego organizatora turystyki to fundusz powinien mieć możliwość wykorzystania środków z zabezpieczenia finansowego na taki cel.

Takie rozwiązanie byłoby bez wątpienia korzystne przede wszystkim dla klientów-turystów.

Józef Ratajski

